

Levél-féle M. Kiss Györgynek

Igazán sajnálom, hogy minden igyekezetem ellenére, egyeztetési problémák miatt nem lebetek jelen, annak ellenére, hogy jó ideje közösen készültünk erre a bemutatóra.

Az új és a régi munkák válogatása közben megidéződtek emlékeim, nem pusztán a „személyes történelem” tényei – azoknak is inkább a hangulata – hanem az alakuló, a változó közeg, a falu. Nem külső átalakulásról van itt szó, hanem tudatiról, ahová belopakodik a Babaszex új dimenziókat adva a „falusi erkölcsöknek”.

A Disznótor dokumentatív rögzítése a tradicionális szokásformákat őrzi, a Férctemplom, topogó öregasszonyok látomása, melyet legbensőbb bitük ereje tesz láthatóvá. Valóságalap ez, melyen mérhető a világ múlása. Persze szó sincs itt „falusi” vagy „vidéki” művészetről, a meg nem tagadott gyökerekről van szó és a szeretetteljes megörökítésről (gombás fotó).

A fotó nagyon sok műved alapja, valóságmagja, alapélmény, amely életre hívja az újabb és újabb asszociációkat. A felülértékelt, felülbélyegzett, többszörösen átfestett fotó átlényegül, új típusú üzenetközvetítővé válik, amely érzetében kettősséget hordoz: a valóságot és annak átértékelését. Ezzel máris a mai sokszorosan manipulált világlátásunknál tartunk, műveid így vitathatatlan esztétikai, artisztikus értékei mellett etikai, erkölcsi cselekedetek. Humánus féltés, együttérzés sugárzik belőlük.

A személyes kézjegy pedig mindent áttemel, hitelesít. A könnyedén futó vonal egy idő után vonalrendszerre, képi rendszerre strukturálódik, amely legjobb pillanataidban a határtalanság érzetét sugallja, szuggerálja. Az ornamentálisnak hitt építkezésem – ami nem nélkülözi a népművészet legjobb tanulságainak beépülését – mindig átüt a fájdalmas tragikus mélység.

Te is tudod, a mű mindig vallomás, a félelem, hogy mindent elveszítbennünk akkor kezdődik, amikor először érezzük, hogy kiszakítottak belőlünk egy darabot. Ez a marcangoltatás végigkíséri az életet, a fájdalom nem csökken, csak prakszisunk lesz az elviselésében. Hozzá tartozik ehhez az is, hogy sokszor saját magunkat tördeljük darabokra, de a minden reggel újjászülető hit a cserepeket összeigazítja, és erőt ad ismét szembenézni a világban – magunkkal.

*Ehhez kívánok egészséget, jó munkát, hitet!
Öszinte barátsággal:*

FÖLDI PÉTER

